

Naisen ryöstö.

Sen kuuli jo emäntäkin tupaan, arvasi aioiden menon, sieppasi ovenpielestä aseeseen luudan ja riensi hätään.

Ori tanssi jo pois päin koirat kintereillään. Talon pihalla vallitsi yleinen sekamelska. Kukko yksin katseli akanottoa asiantuntevasti ja asettui sitä arvostelevaan toisen jalkansa varaan.

— Tyttöni ryöstät, katala! Salaa viet, rosvo, varastat, miesten ollessa muualla! Anna takaisin poloinen lapsiraukkani, väkisin viemäsi, omin luvvin ottamasi!

— Saat, kun tulet hakemaan!

Ori pyyhälsi kujalle, lennähti siitä polulle ja pyyhäyty peltojen perälle.

— Mi on viety, se on saatu, naurahti naisen ryöstäjä. — Takaisin ei enää peritä.

Niinpä asia olikin. Jos ryöstäjä tavattiin talon pelloilla, oli hänellä lupa saalistaan aseella puolustaa. Jos voitti niin vei, jos hävisi niin takaisin oli ryöstetty annettava. Jos pääsi häytyttämättä peltojen

poikki, niin omanaan piti, oikeudella naisekseen otti.

Emäntä seiso i yhä kujanteen suulla ja katsoi. Hän näki ryöstäjän kumartuvan ryöstetyn puoleen, mutta itkikö impi vai nauroi, sitä hän ei nähnyt. Ehkä nauroi, ehkä itki.

Näin mutkattomalla tavalla tuotiin emäntä Hirvensalon isoiseen taloon.

Illalla Ahmaniemen emäntä itki isännälleen tytärensä ryöstöä.

— Joutavia itket, murahti isäntä. — Ryöstämällä lienen minäkin tuonut Ahmaniemeen emännän.

— Niin tosiaankin toit, vastasi emäntä, hymyili hymynsä ja lähti askareilleen.

Aikanaan toi Hirvensalon nuori isäntä Ahmaniemeen runsaat lunnaat. Niin vaati hyvä tapa. Ryöstetyn työvoiman menetys oli kohtuullisesti korvattava, kernaimmin lisienkin kanssa. Hyvä lehmä oli käypä hinta. Runsaskätiseksi kiitettiin Hirvensalon Jormaa, joka antoi kaupanpäällisiksi lampaan.